

Giresun Üniversitesi

"Türkiye Geçilemez" Temalı Kompozisyon ve Şiir Yarışması Değerlendirme Tutanağı

"Türkiye Geçilemez" Temalı Kompozisyon ve Şiir Yarışması değerlendirme jürisi, 18.06.2021 tarihinde saat 15.00'da Fen-Edebiyat Fakültesi toplantı salonunda toplanarak yarışma için gönderilen eserleri aşağıdaki tabloda görüldüğü şekliyle puanlandırarak sıralamıştır.

Gereğini bilgilerinize arz ederiz. 18.06.2021

Derece	Öğrencinin Adı-Soyadı	Başlık, Konuya Uygunluk-Hakimiyet (20 Puan)	Türkçenin Doğru Kullanımı (20 Puan)	Yazım Kurallarına Uygunluk (20 Puan)	Edebî Üslup ve Kişisel Üslup (20 Puan)	Duygu derinliği ve etkileyicilik (20 Puan)	Toplam Puan (100 Puan)
1.	İbrahim Şaşma (Şiir/Leyl ve Leyl)	15	20	20	20	20	95
2.	Gamze Ay (Şiir/Bir Vatan ki Bölünmeyen)	20	20	20	10	10	80
3.	Ceyda Bilici Kompozisyon /Türkiye Geçilemez	15	20	15	10	15	75
Mansiyon	Atakan Erebak Kompozisyon/Vatan Vardır Aşktan İçeri	15	15	15	15	10	70

Dr. Öğr. Üyesi Dursun ŞAHİN
Jüri Başkanı

Dr. Öğr. Üyesi Selim KARAKAŞ
Jüri Üyesi

Dr. Öğr. Üyesi Adem ÖZBEK
Jüri Üyesi

T.C.
GİRESUN ÜNİVERSİTESİ REKTÖRLÜĞÜ
Fen-Edebiyat Fakültesi Dekanlığı

Sayı : E-11056675-821.05-27643
Konu : Yarışma Jürisi

22.06.2021

BASIN VE HALKLA İLİŞKİLER KOORDİNATÖRLÜĞÜNE

İlgi : Rektörlük Makamı (Basın ve Halkla İlişkiler Koordinatörlüğü)'nın 07.05.2021 tarihli ve E-36924755-821.05-21784 sayılı yazısı.

İlgi yazı gereği, "Türkiye Geçilemez" Temalı Kompozisyon ve Şiir Yarışması değerlendirme jürisi, 18.06.2021 tarihinde saat 15.00'da Fakültemiz Toplantı Salonunda toplanarak yarışma için gönderilen eserleri değerlendirmiş olup, değerlendirme tutanağı ilişikte gönderilmiştir.

Gereğini bilgilerinize arz ederim.

Prof. Dr. Beyhan KESİK
Dekan

Ek: Değerlendirme Tutanağı

Bu belge, güvenli elektronik imza ile imzalanmıştır.

Doğrulama Kodu: DA23D597-1A51-478D-91CF-C88ECBD49FD0

Doğrulama Adresi: <https://www.turkiye.gov.tr/>

Giresun Üniversitesi Fen Edebiyat Fakültesi Güre Yerleşkesi Gaziler Mah.Prof. Ahmet

Taner Kışlalı Cad. 28200 Merkez / GİRESUN

0 454 310 14 00

0 454 310 14 77

Bilgi için: Mesude
KOZANOĞLU
Bilgisayar İşletmeni

LEYL VE LEYL

Ey İstanbul, sen misin tırnakları sökülən?
Mavi bir gözyaşıydı, gözlerinden dökülen.
Söyle, sabah olur mu, kara gecede inat.
Böylesi ihaneti, görmemişti kâinat.
Hayra alamet değil, bu gece, bu karanlık.
Kapımı çalar iken, zayi olan insanlık.
Kırık cam parçaları ağzıma yığılırken;
Bu mahşer neydi böyle, bu kıyamet çok erken!
Gül kanar, bülbül kanar, toprak kanar, su kanar.
Anadolu'nun avcunda, müebbet miydi o nâr?
Zemheri mi sarhoştur, yolunu mu yitirdi?
Temmuzun ortasında başıma kar getirdi.
Darağacı kurulmuş, kalbim idam mahkûmu.
Bir rıza vermediler, yapmaya son rükûmu.
Boğazımda eli var, kırk yıllık bir illetin.
Katli vacip görülmüş, irade-i milletin.

Yekpare bir milletin, yekpare ahfadına,
Zulmü layık gördüler, kör bir heves adına.
Yanar kadim şehirler, can evim Arafat'tır.
Firkate vakfedeyim, bu nasıl bir afattır.
Türlü derdi bilirim, üşüdüm yandım ama
Hiç biri gark etmedi, beni böylesi gama.
Dört yanımda Ebrehe, neredesin Ebabil?
Ben Habil'im kanımla, resim çizerken Kabil.
Bakmayın toprak dingin, bakmayın şendir dağlar.
Temmuzu ansam şimdi, mutlak bir çocuk ağlar.
Yazdı aşkın kalemi, sûr üflendiği anda.
Yüz akı muhakkaktı, bu çetin imtihanda.
Gönül ilahi bir yay, bu aşk zehirli oktu.
İman dolu yürekten, başka bir silah yoktu.
Yurdumu yurt eylemek, vatani vatan kılmak,
Bir bedel istiyordu, hür ve başı dik olmak.

Ben Fatih'im, bir şehrin kapısına dayandım.
Resul'ün muştusuydum, takdirine şâyandım.
Ben bir Koca Seyit'im, aşkı alan sırtına.
Deryalarda kopardım, mübarek bir fırtına.
İmzam ile doludur, tarihin her sayfası.
Bandırma'nın kaptanı, bir ben idim tayfası.
Samsun'dan doğan güneş, Sarıkamış'ta kardım.
Ben Akif'in Âsım'ı, Asım'daki o ardım.
Bu baş nasıl eğilir, bu kol nasıl bükülür.
Susarsam bu topraktan, bana sitem dökülür.
Bezm-i Elest'ten beri, şahadet aşk akdiydi.
Vakit ki bir Ömer'in, Ömer olma vaktiydi.

Şerife Bacı vardı, leylin içinden taşan.
Kutsi anneler gibi Safa-Merve'de koşan.
İsmail'de bir boyun, İbrahim'de bir bıçak.
Bir aşk vardı kilitli kapıları açacak.
O gece bir alçak var, alnından vurulacak.
O gece adım adım, cennete varılacak.
Ağlarken güvercinler, o gece sayha sayha.
O Yusuf-i gözlerde, vatan idi Züleyha.
O gece kalbi yâr'e açanların gecesi.
Canı ten kafesinden uçanların gecesi.
Bir elinde al bayrak bir elin müjdadı.
Yiğitler iclâline, hayran kılar ecdadı.
Ey ehl-i ihanetler, ey lanetli güruhlar;
Asrın dersini verdi, size şüheda ruhlar.
Ey rabbim hainleri, özünü satanları,
Uğrat daim sukuta, köprüler tutanları
Ey rabbim bayrağımı, ne yetim ne sahipsiz.
Yurdumu Alparslan'sız, bırakma Eyyübi'siz.
Yankısıyla bölünsün Yasin-i bir nidânın.
Ebediyet uykusu binlerce şühedanın.
İbrahim ŞAŞMA (1.)
Hacette Üniversitesi İİBF Sağlık İdaresi Öğrencisi

Bir Vatan ki Bölünmeyen

Bir gece ansızın yollarda tanklar
Şanlı Türkler bundan mı korkar?
Bizim kahraman askerlerimiz,
Bizim kahraman Ömer'imiz var!

Bir sürü ki saçılmış yola,
Bir avuç çakal sürüsü oysa,
Fakat unuttukları bir şey var,
Onların çakalları var ise bizim aslanlarımız var!

Bir yiğit ki adı Ömer,
Canını, evladını, sevdasını,
Gençliğini, vuslatını, hayatını,
Vatan uğruna feda eder.

Bu vatan bölünmez,
Meydanlarda toplandı herkes,
Vatanı için, haysiyeti için,
Tankların önüne yatan Türkler!

Bu büyük millet,
Bir hilal uğruna can verenleri unutmaz,
Ve hiçbir zaman ülkesini bırakmaz,
Bir avuç çakal sürüsüne.

Camilerimizde sâlâ sesleri,
Dillerde tekbir, yüreklerde sevda,
Yüce orduya sahip olan bu vatan,
Bir çakal sürüsüne kalmaz asla.

Baş hain alnından vuruldu,
Otuz kurşun sıkıldı Ömer'e.
Baş hainin etrafını saran,
Aslanın karşısında duran çakallar tarafından.

Ey Türk! Senin nâmin, şânın yeter,
Düşmanı bir bakışıyla korkutan,
Tek kişiye otuz kurşun sıkacak kadar korkutan,
Ömer'in kanındansın sen!

Sen Ömer'sin, sen Akif'sin,
Sen Ziya'sın, sen Seher'sin
Her şeyden önce de
Sen bir Türk'sün!

Bir vatan ki, uğruna canların verilen,
Bir millet ki, genci yaşlısı, erkeği, kadını demeden,
Bir millet ki ülkesi için siper olan,
Bir vatan ki, bölünmeyen, bir vatan ki adı Türkiye.

Gamze AY (2.)
Fen Edebiyat Fakültesi
Türk Dili ve Edebiyatı Bölümü
İkinci Sınıf Öğrencisi

TÜRKİYE GEÇİLEMEZ

Dağında, taşında, suyunda, aşında, her bir karış toprağında vatan sevgisi ile yoğrulmuş yüreklerin mücadelesi yer alan şanlı topraklardır Türk toprakları.

Bu topraklar ki, birçok medeniyete ev sahipliği yapmış ve sonunda medeniyetler beşiği olmuştur. Çağ açtırıp çağ kapatan topraklarımız her bir karışı şehit kanıyla ıslanmadıkça geçmişten günümüze hiçbir uygarlığın eline teslim olmamış, her daim tam bağımsız olma düşüncesiyle hakimiyetini sürdürmüştür.

Medeniyetler tarihinde “güçlü, kuvvetli” olarak tanımlanan “Türk” adımız milletimizin bağrında memleket sevdası olarak yer bulmuş, geçmişte nice yürekli Nene Hatunlar, Seyit Onbaşı lar günümüzde Ömer Halis DEMİR, Türkan TÜRKMEN gibi isimler olarak yerini almıştır.

İsimler, lisanlar değişse de vatan sevgisi yüreklerde baki kalmıştır. Kökeni ne olursa olsun; ister Türk, ister Laz, isterse de Kürt olsun biz bu topraklar altında bir olduk birlik olduk. Topraklar düşman tehtidi altındayken omuz omuza siper olduk, Türkiye geçilmesin dedik tankın tüfeğin önünde durduk destanlara kahraman olduk.

Bir vatani vatan yapan üstündeki kandır, uğrındaki fedailerdir. Vatan namustur, vatan şereftir, sevdadır vatan... Biz evveliyattan beri böyle görüp böyle öğrendik; ne zaman bir düşman eli değse toprağa, karşısında dimdik durmayı, ezanlar dinmesin, bayrak inmesin diye sahip çıkmayı öğrendik.

“Korkma! Sönmez bu şafaklarda yüzen al sancak, sönmeden yurdumun üstünde tüten en son ocak” diye istiklal marşımızda Akif in de dediği gibi korkmadan, yılmadan, vatanın her bir karışını muhafaza ve müdafa etmeyi vazife bildik.

Ecdadımızdan gelen bu manevi vatan hazzı bizler için bir nimettir, örnektir. Hangi düşman ki fiilen ya da cebren bu toprakları işgal etmeye çalışır o zaman bu haz la karşısında duran vatan evlatları bulacaktır. Bu ülkeki tarihte Çanakkale geçilemez demiş ve bu uğurda kayıplar vermiş yeniden şahlanmış, darbeler görmüş ama düşmana fırsat vermeyip sapasağlam ayakta kalmıştır.

Türkiye; geçilemez, bağımsızlığına darbe vurulamaz bir bütündür. Bu vatanın evlatları var oldukça işgal edilemez ve hürdür, kuşgusuz ki her daim bu uğurda bu aidiyette nesiller yetişerek gelişmeye devam edecektir.

Hakkıdır hür yaşamış bayrağımın hürriyet, hakkıdır hakka tapan milletimin istiklal.

Ceyda BİLİCİ (3.)

Giresun Üniversitesi Sağlık Bilimleri Fakültesi

Ebelik Bölümü Öğrencisi

VATAN VARDIR AŞKTAN İÇERİ

Karanlıklar ardında parıldayan milyonlarca yıldızın semaya dizildiği bir yaz gecesi. İhanete, vicdansızlığa, zulme karşı direnen bir millet. Umuduyla, cesaretiyle karanlıktan aydınlığa uyanmayı başarmış bir millet. Bölücülere, vatan hainlerine göğsünü siper etmiş bir millet. O gece kıvılcımı olduğu ateşi yaktı bu millet. Bağımsızlık, özgürlük, demokrasi yolunda esareti esir etti.

Salalar okundu, abdestler alındı, dualar edildi, eller Hakk'a açıldı. Korku yoktu, inanç vardı. Yürekleri cesur, elleri hünerli bir millet vardı. Genciyle, yaşlısıyla, kadınıyla çocuğuyla hiçbir din, dil, ırk ayrımı gözetmeksizin sokaklara dökülen bir halkın karşısında kim durabilirdi? Vatan uğruna, birlik ve beraberlik uğruna, bağımsızlık uğruna ölüme koşan bir milletin mensubu olup da gurur duymamak mümkün müydü?

O gece ülkenin dört bir yanı kan kusmuş, şehirler yaralanmıştı. Bu karanlık gecenin sabahı kimler için doğacaktı? Mecrası taşlık vadilere uğramış bir ırmak gibi bilmediğimiz yurlara mı akacaktık? Vatanımızı müdafaa edebilecek miydik? Son nefesimizi vatan için soluyacaksa kim bizden daha şerefli olabilirdi? Son nefes. İşte kilit nokta buydu. İlk çığlığını anımsamayan insanoğlu son nefesini solurken ilk çığlığını hatırlayacak mıydı? İlk çığlık da bir direniş değil miydi hayata tutunmak için. İlk çığlık son nefes de olabilirdi. Ama biz tutunduk. Milletçe attık ilk çığlığımızı, son nefesimizi de vereceksek beraber verecektik.

Vatanımıza kastedilmiş, vatanımız parsel parsel bölünmek istenmişti. Biz gençlere düşen bir görev vardı. Mustafa Kemal Atatürk Gençliğe Hitabe'sinin ilk satırlarında şöyle diyordu: "Ey Türk gençliği! Birinci vazifen, Türk istiklalini, Türk Cumhuriyetini, ilelebet muhafaza ve müdafaa etmektir.", gün muhafaza ve müdafaa günüydü. Ayrıma, kavgaya, bölücülüğe yer yoktu. Söz konusu vatansa gerisi teferruattı. Yeri geliyor kardeş kardeşin yarasına kabuk, göğsüne siper oluyordu. Herkes aynı umutlu şarkıyı söylüyor ve bazen birbirlerinin farklı notadan söylemesini dahi hoş görebiliyorlardı. Namlunun ucunda namus, ardında vatan, ilerisinde vatan haini vardı gece akan kanın rengi vatani kızıla boyayan günbatımı gibiydi. O gece nice günler nice güneşler battı. İşte o gece güneşin bağrından kopan bir ateş parçası vardı. Ömer Halisdemir vardı. Darbeye, ihanete, zorbalığa ilk kurşunu sıkı Ömer Halisdemir vardı. Karanlık gecemizin aydınlık kapısını aralayan Halil İbrahim Yıldırım vardı. Vatani uğruna kendini vatana kalkan sayan Ayşe Aykaç vardı. Buğulanmış aynamızı elleriyle silen Zeynep Sağır vardı. Ve daha yüzlercesi...

Milli mücadele döneminde “Vücudun mayasının hamuru, vatan toprağındandır.” diyordu Namık Kemal. Onca zorluğa göğüs geren atalarımızın görevini şimdi biz üstlenmiştik. Vakit vücudun vatan toprağına karışma vaktiydi. Atalarımız, dedelerimiz, ninelerimiz korku nedir bilmemişlerdi. Canını bizim bugünkü yaşamımız uğruna, hürriyet uğruna, bağımsızlık uğruna gözünü kırpmadan feda eden atalarımız varken korkak davranmak onlara ihanet etmekten başka ne olabilirdi? Atalarımızın Birinci Kurtuluş Mücadelesi’ni verdiği gibi bizler de İkinci Kurtuluş Mücadelesini topyekûn bir şekilde 15 Temmuz gecesinde verdik. Ve mücadelemizin sonucunun Tevfik Fikret’in “Yarın bakarsınız söner bugün çıtırdayan ocak.” ifadesi şeklinde cereyan ettiğini bizzat gördük. İşte bu istiklali korumak için beliren azim aslında bize nesiller boyunca atalarımızdan miras kalan en şerefli duyguydu. “Milletin istiklalini, yine milletin azim ve kararı kurtaracaktır.” maddesi o gün bizim için de geçerliydi. Bu azim ve kararlılık o gece devletimizi ayakta; milletimizi bir arada tutan en kudretli duygulardı. Bu azimle, kararlılıkla yola çıkan canını vatani uğruna hiçe sayan herkes birer lider oluvermişti vatani için. Mehmet Akif Ersoy yıllar önce “Allah bu millete bir daha İstiklal marşı yazdırmayın.” demiyor muydu? İşte biz o gece İstiklal Marşımızın, istiklalimizin savaşını verdik aslında. Tarih sayfalarında yankılanan “Ya istiklal, ya ölüm!” emrinin kulaklarımızda çınlamasını duyduk biz o gece.

Atalarımız vatani her bir karışına ayrı bir destan yazmamış mıydı? Bu destanların ortaya çıkmasındaki en önemli unsur vatan aşkıydı. Vatan aşkı ne miydi? Vatan aşkı düşman birliklerinin yöneticileri toplanmış yenilişimize dünden kadeh kaldırırken kalp krizinden dönen Hakkı Bey’in gönüllü olarak mayın döşemesi sırasında şehit olmasıydı. Vatan aşkı Seyit Onbaşının 215 okkalık güllenin altına hiç şüphe etmeden girmesi idi. Ezilen kaburgalarında duyduğu şerefli acıydı vatan aşkı. Gözlerini kaybetmiş askerin cepheden ayrılmak istememesiydi vatan aşkı. Anasının oğlu Hasan’ı kınalayarak askere yollaması onu vatana kurban etmesi idi vatan aşkı. Ölümü ensesinde hisseden askerlerin bir mis şişesini aralarında dolaştırıp Mevla’nın huzuruna mis gibi temiz kokarak hazırlanmalarıydı vatan aşkı. Yüzbaşı Kemal Bey’in çekilmek üzere olan ordunun toparlanmasını sağlamak için ezan okutup bir umut ışığı yakmasıydı vatan aşkı. İşte durum böyleyken atalarımızın bileğini hangi düşman birliği bükebilirdi? Atalarımızdan gördüğümüz, hissettiğimiz, anladığımız vatan aşkı yüreklerimize etkili bir şekilde tesir etmişti. O gece yüzlerce Hasan, yüzlerce Hakkı, yüzlerce Seyit sokaklara döküldü. O gece kimilerinin başucunda taşsız yattığı mezarların kazıldığı geceydi.

Söz konusu vatandı. Vatansız canın ne kıymeti vardı? Hayat ve ölüm dengesinin ne çabuk değiştiğini görmemek imkânsızdı o gece. Tankların, zırhlıların, silahların, tüfeklerin önüne etten bir duvar örüldü o gece. “Önce can sonra canan.” sözü anlamını yitirmişti o gece. Zaten hangi zırhlı hangi tüfek halkın vatan aşkını toprağa gömebilirdi? Mücadele ediyor, değerlerimizi çiğnetmemek uğruna gırtlığımızı sıkan bu demir pençeyi samimiyetimizin sıcaklığıyla eritiyorduk. Tüm gözler hakkı olan vatani kaybetmemeye yemin etmiş gibi parılıyordu. Hainlerin gözü dönmüş adeta güldeki arsız dikene dönüşmüşlerdi. Silahı vatandaşa doğrultan hainler adeta bizimle aynı zeytin dalına çıkmış fakat üzüm yiyorlardı. Vatanın dört bir yanına bir kin köpüğü gibi dağılmışlardı. Bu gerçekler insanların ruhlarında keder yumakları sarıyordu. Ama bu vatan hainlerinin de unuttukları bir şey vardı. Biz bu kin köpüğünü sonucunda nasıl bir acı ve elem olursa olsun dağıtırdık, dağıttık da. Vatanı vatan yapan hilal uğruna batan güneş, sönen ocak sayısı iki yüz kırk biri buldu. Şehit olmayanlar elini, kolunu, bacağını bıraktı meydanlarda. Hıyanet ve ihanet içinde olanların unuttukları bir şey daha vardı. Türkiye’nin her bir karışı vatan toprağıydı. Bir alay düşmana karşı bir tabur askerle mücadele veren atalarımızın izinden giderek vatanımızı en iyi şekilde müdafaa ettik. Ve şimdi bu vatanın evlatları olarak asli görevimiz bize bırakılan emanete, 15 Temmuz gecesine sahip çıkmaktır. Gelecek nesil ecdatlarındaki iman gücünü, vatan aşkını, bayrak sevdasını, namus ve hürriyet sevgisini bilmeli, böyle büyümelidir. Vatanımız Türkiye’dir. Türkiye şehidin kanını toprağa kattığı yerdir. Türkiye vatan savunmasının dünyaya tanıtıldığı diyardır. Vatanda ay yıldızlı al bayrak semalardan, ezan sesi minarelerden eksik kalmayacaktır. Ve sen Türkiye, bağrında şehidim uyurken daima vatanımız olarak kalacaksın.

Atakan EREBAK (Mansiyon)

Yıldız Teknik Üniversitesi

Sosyal Bilgiler Öğretmenliği Öğrencisi